

Sonnetten

J. Winkler Prins

bron

J. Winkler Prins, *Sonnetten*. Gebroeders Binger, Amsterdam 1885

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/wink011sonn01_01/colofon.php

© 2018 dbnl

AAN MIJNE LIEVE VROUW, MIJNE TROUWE REIS- EN LEVENSGEZELLIN, WORDT
DIT BUNDELTJE SONNETTEN TOEGEWIJD DOOR HAAR MAN, DEN AUTEUR.

Toewijding.

I.

BESPROEI, bind saam, wat hette en gloed deed wijken,
o, Tooverstraal, mijn stamelend dicht ontvloten;
Wees heulsap, dat, langs 't bloemperk uitgegoten,
Wat zwijmde er beure en schutte voor 't bezwijken.

Geen meische vlaag kan malscher nederstrijken,
Meer sterkend zijn voor jonge en teere loten,
Dan 't zuiver nat aan 't porcelein ontschoten,
Welks bad 't gebloemte in nieuwen glans doet prijken.

Benijdbaar wie als weldoende engel zweven
En steun [...]ag zijn voor onverzorgde bloemen,
Die donderbuiën neerslaan op de velden; -

Al roert mijn fee met fulpen voet nauw 't leven,
Der schaûw gelijk van 't blond waar ze op mag roemen,
Gij, dichterluit, zult toch haar aanzijn melden.

II.

Ik ruil u niet, nog voor geen koninkrijken,
Uw zilverblond niet voor de rijkste tressen: -
Geen bruine lok van kuische boschgodessen
Zou goed gekozen bij uw teerheid lijken.

Wij zagen ze als, in schaûw van donkere eiken,
In de ijle schaûw van berk of iep of esschen,
Het hert aan 't meer den heeten dorst kwam lesschen,
Wij 't bosch doorliepen om den dag te ontwijken.

Dan, als aan d'avond 't rustuur had geslagen,
Daar hand in hand gezocht met mijmerende oogen
Wat de uitverkoorne alleen er mag aanschouwen;

Tot wij op 't lest met zoete vreeze 't wagen,
Voorzichtig over 's beekjens rand gebogen,
Het luchtkasteel ten trans toe op te bouwen!

III.

BIND saam ons dan met zacht satijnen koorden,
Uit 't harte bruischende, o mijn reinst gevoelen;
En dan, uit al uw warlen en uw woelen,
Een slingerkrans van luchte fulpen woorden.

Van bloemen niet? - Hoe vleiziek ze bekoorden,
En kan al 't windje 't heete blad verkoelen
Als d'avonddauw ze in de open kelken voelen,
't Zijn kinderen meest der wufte Seineboorden.

Wel is 't me een lust voor uwe blonde haren
Een bloementuil te plukken op de duinen,
Aleur de buien 't kleurenspeel verbleeken: -

Maar, hoe ik op de toppen rond blijf staren,
Ik zie geen andere dan verzande kruinen,
En tijd aan 't werk om zelf een perk te kweken.

IV.

WAT nadert ginds? - wat zweeft er, los en luchtig,
Het sierlijk kleed met duim en vinger vast:
Door 't keerend rijm gedragen, lichte last!
En, voortgestuwd, onteugelbaar luidruchtig?

Wat slaat de lier met forsche vingeren duchtig
Op maatgeluid, welks klankenstroom verrast
En neigt en buigt, bevallig en gepast,
Na 't daverend handgeklap - zoo wuft en vluchtig?

Dat is 't Sonnet. - Haar tooit geen pronk van veeren;
Zij boeit alleen de Wijsheid, êel en vroê;
Zij ruilt haar gaas voor zwaargeplooiden kleeren;

En danst den voet in koeler lucht niet moe.
Zij zal den dans op Neerland's grond wel leeren: -
Roep, lieve vrouw, haar slechts het welkom toe!

Schelpen en ruischhoorns.

BLADVULLING.

.... Wij Sonnetten zijn gelijk aan een snoer parelen: de band, waaraan wij geregen zijn, is er, maar onzichtbaar...

In den stoomtram.

ALS een slang, met heetgestookte kaken
Glijdt de tram door 't neergemaaide graan,
Akkers langs, waar volle garven staan,
Kinderen langs, die wilde kreten slaken!

Straten door, die van de hette blaken,
't Seminarie langs waar, ijdele waan!
Tal van vliegers, in een web van draân
Nedertuimelend, aan den toren haken.

Maar hoe heerlijk zweven andre veilig,
Opgestegen met des leeuwriks lied: -
Noem toch niet het vliegerspel lankwijlig,

Beeld veeleer, waarin ge 't leven ziet; -
Ja, o jeugd, uw spel is ernst u, heilig,
Zachte balsem, dien ge op wonden giet.

Hekatombe.

HONDERD beelden, die weer nieuwe wekken,
Zie ik dartlen in mijn dichtensluim!
Honderd schepen dansen, pluim bij pluim,
Ver ter kim als nauw bespeurbre vlekken.

Honderd meeuwen zie ik daaglijks trekken!
Honderd wolken door het blauwe ruim;
Honderd golven rollen uit tot schuim;
Honderd droplen, sijplen, vallen, lekken...

Zeg, waar is dat alles wel gebleven?
Grijpt u niet een kille huivering aan?
Meest in storm, al zijn er honderd reven,

Scheurt de fok en fladdert weg 't bezaan.
Ach, aan land, op zee - 't is sidderen, beven...
Wist ik slechts waarheen wij zelve gaan!

Waterwagen.

STUK gegeeseld door de regenvlagen
En de winden; waar het zonlicht braadt
In onkenbren, verveloozen staat,
Spelen jongens met den waterwagen.

Tot op 't heetst van één der zomerdagen
't Vreemde voorwerp eensklaps zeewaarts gaat,
Achterover in de golven slaat,
Om gevuld de zee naar 't strand te dragen.

Zonder storten over mulle wegen
Trekt het paard den wagen naar 't terras,
Waar het badhotel hoog is gelegen

Daar werd toen de lauwe pekelpas
Menig bleeken, zieken gast ten zegen,
Die verzekert, dat het heerlijk was.

Schilderen aan het strand.

ZWART en wit, de tuben uitgeknepen,
Mengt de schilder op het bruin palet;
Voor de jeugd wat ongewone pret
Nu ze toekijkt, de oogen halt genepen!

Ach, dat schilderen heeft men ras begrepen...
Hier een veegje en ginds een pik, een spet,
Hoedjes, die hij vlug op hoofdjes zet,
Boven boezelaars: witte kronkelstrepen.

Toch, de pink heeft, meent men, groene boorden;
Hij maakt grijze; dan in strik en lis
Hangen kabeltouwen: - hier zijn 't koorden.

Ook de kleur der starren vindt men mis...
Maar het blijven woorden, woorden, woorden
Voor den schilder, die een vreemdeling is!

Geniale berusting.

't Is geen kunst een drijvend stokjen halen
Uit een groene kroosvaart achter 't huis;
Maar een toer in 't wilde golfgebruisch
Naar een steen te duiken... honderd malen.

Eerst een boog en dan... een plotseling dalen...
Plomp, de hond den steen na met gedruisch: -
Zie, hij torscht het opgelegde kruis
En vervult zijn plichten zonder dralen.

Eindelijk oud voelt jicht hij in de pooten
En de vroeger scherpe tanden bot;
Hooft niet meer, wanneer er wordt gefloten,

En vertoeft bij voorkeur in zijn kot:
Steen des aanstoots voor geringen, grooten,
Schikt hij met berusting zich in 't lot.

Bijziendheid.

O, MEN kent u in uw grijze kleeren,
Met uw bril, die stof tot lachen gaf...
Schalksche meisjes komen op u af,
Nu ge uit zee naar 't koetsje weer wilt keeren.

'Dag, heer Adam'... 't kan geen zier hun deeren,
Ook al kijkt ge, heerschap, nog zoo straf,
Ook al springt ge koetswaarts in den draf:
Naakte menschen kan men niet vereeren.

En de jeugd, onhoorbaar toegetreden,
Stoot de deur, doorspiedt de koets met 't oog; -
En, niets merkend, wrijft ge uw natte leden

Met den handdoek veel te langzaam droog;
En, verkwikt het trapjen afgegleden,
Klinkt een lachje ironisch, helder, hoog.

Μηνιν αειδε!

BLANKE beenen onder blauwe broeken
Scheemren tusschen koetsjes wijd en zijd;
In de stoelen, ordloos saamgereid,
Natte haren boven witte doeken.

Stille dames, boven stille boeken,
Spieden lang reeds met opmerkzaamheid;
Want een bader is zijn nommer kwijt
En, half radeloos van angst, aan 't zoeken.

Heel de republiek van wilde bijen
Gonst verstoord hem uit de korven aan:
Booze hommels houden op met breien,

Zouden hem van 't strand wel willen slaan;
Maar een kind uit 't volk heeft medelijden,
Wijst de plek hem waar zijn koets moet staan.

Koketterie.

't KOETSJE wipt zij binnen onverschrokken...
't Biezen mandjen, afgezet met rood,
Bergt 't kostuum, dat altijd keurig sloot...
In een wip aan 't slanke lijf getrokken.

't Koetsje rolt de bank af, zonder schokken,
En naar zee heen, onafzienbaar groot: -
't Trapje is nat en 't rozig voetje ontbloot:
Onder 't mutsje schuilen gouden lokken.

Wat al oogen spieden naar de stangen!...
Ziet men, onder 't bolle en fladderend zeil,
Lijnen golven, achterover hangen?

Duik maar, dartel... zweef en drijf een wijl,
Schaam geen blosje of kuiltje u in de wangen:
Aan het strand slijpt Amor pijl bij pijl!

De verrekijker.

BESTE hulp waar over losse zanden
In den storm de pink ontredderd drijft,
Overstelp't door zeeën speurloos blijft,
En 't vergaan moet volgen op het stranden...

Als de reddingsboot, door rappe handen
Voortgeroeid, op 't lest de golven klijft
En den drenkeling, in het want verstijfd,
Veilig weer op 't droge doet belanden.

Maar die dagen zijn voor goed vervlogen!
Vastgeschroefd aan 't hek van 't restaurant,
Spieden mannen niet, maar knapenoogen...

Naar het touwwerk, masten, zeilen, want?
Mis: - naar 't zwem- en duik- en drijfvermogen
Van de jonge baadsters aan het strand.

Domme kracht.

OPGETILD door de aangestormde vlagen,
 Neergesmaakt op de overschuimde bank,
 Roer- en mastloos tegen wil en dank,
 Wordt de pink van de ankers losgeslagen.

Duinwaarts door een breede golf gedragen,
 Klinkt weldra des hamers heldre klank,
 Gaat men bouten, dwars door plank op plank,
 In de ribben van de scheepskiel jagen.

Toen men ook het drietal harten boven
 Weerzijds 't roer, fraai roodgeschilderd had,
 Werden rollen onder 't schip geschoven: -

Voortgetrokken door een paard of wat,
 Glijdt het langzaam, langzaam af van boven,
 Nu de domme kracht 't van achteren vat.

Gymnastie.

SLINGEREND rond gespannen ankertouwen,
Klimmend tegen steven, boeg en boord,
Hangend aan de slappe kabelkoord,
Wordt het spel vermaaklijk om te aanschouwen.

Weggevlucht zijn al te schuchtere vrouwen;
Andren vinden 't niet zooals het hoort;
Maar de knapen dartlen ongestoord
In hun jeugdig overmoeds vertrouwen.

Waterstralen zwieren aan, verrasten
Wie zich bloo bij pink of koets verschool;
Kluitjes modder mikken jonge gasten

Op hun ouder makkers uit de school...
GUMNOI waren deze gymnasiasten;
Dartel als het pasgeboren vool.

Het lichten van de zee.

HOGER komt de vloedgolf langzaam klotsen,
Schuimend over 't water dat verzonk...
Daar opeens blinkt in de golf een vonk:
Alsof reuzen steenen slaan en botsen.

Waterbergen, saamgetuimeld hotsen,
Toomloos verder; en alweer daar blonk
Plots die lichtstreep... als een meeuwejonk,
Afgetuimeld van te hooge rotsen.

Bliksemsnel schiet 't wonder langs ons henen,
Van 't vergane springende op wat leeft,
Aan 't getouw, voor grooten en voor kleenen,

Vonkenspoel, die doodsgewaden weeft...:
Duizend stemmen hoort men klatren, weenen
In de siddering waar de golf van beeft.

Weerspiegeling.

't LICHT verflauwt tot purper aan de kimmen;
Pinken teeknen donkerzwart zich af;
De ankertouwen, wit gebleekt en straf,
Leiden her en der, naar plassen, zwimmen.

Lichtjens ziet in 't want men weldra glimmen;
't Zijn lantarens, die de schipper gaf,
En, weerspiegeld in de weeke draf,
Uitgerekt tot lange, bleeke schimmen.

Meisjes zitten schomlend op de touwen...
Jongens, die de meisjes gadeslaan.
Jeugd en grijsheid, kindren, mannen, vrouwen,

Alles ziet weerspiegeld men er staan;
En men zou het spel voor ernstig houën,
Bracht de deining geen verandering aan.

Draailicht.

ZACHT doortinteld van smaragden vonken
Schomlen stralen over 't effen diep,
Over 't zand, waar 't water weg van liep,
Aan de kim tot neevelig grauw geslonken.

Boven 't duin, in schaduwen verzonken,
Staat een reus. Het noorder oog, dat sliep,
Gloeit opeens alsof men 't wakker riep,
Sluit zich weer, tot 't weer begint te lonken.

Bange vrouwen zien het aan met vreezen,
't Bijgeloof voorspelt er uit gevaar;
Stedelingen vragen: wat zou 't wezen?

Maar de visscher mompelt: man, bedaar!
Wie uit wisling 't blijvende kan lezen,
Stuurt zijn pink met zegen door de baar.

Garnalen-visschers.

Oude paarden schudden met de bekken
Boven 't schuim: ze slepen 't net ter ree.
Visschers rijden op de ruggen mee,
Doen hun best het paard tot moed te wekken.

Zie, men keert... en de oude dieren trekken,
Nu de visschersjongen roept: hoi hé!
't Wriemelend net ten lesten uit de zee,
Zóó, dat borst en dijen zichtbaar rekken.

Blonde jeugd staat bij de volle manden:
Over 't meisje staart de jongen heen;
Kijkers vonkelen onder breede randen,

En men fluistert: visscherlief, nog één!
Uitgestoken worden grage handen:
Weigeren kan alleen een hart van steen.

Volle maan.

In de verte zacht, melodisch suizen...
Blanke lijn van 't drooggelopen strand...
Paarlemoeren plasjes langs den kant,
En er in de pinken en de buizen.

Tegen 't duin de lichten van de huizen...
En heel achter, aan den versten rand,
Gloeïend als een pas begonnen brand,
Maneschijn op donkere kerkhofkruicen.

In een stoet van grijze wolkenvlokken,
Trekt de maan naar 't zuiden, naar de zee:
Al wat jong is, voelt zich aangetrokken:

Visschersmeisjes waden langzaam mee:
Voeten scheemren onder donkere rokken
En weerspieglen in de blanke ree!

Eb.

't JONGE leven wriemelt om de stoelen
Waar 't bedaagde langzaam breit of leest;
't Kalme strand is nooit zoo ruim geweest;
In de verte ziet men golfjes woelen.

In de plas het kousjen uit te spoelen,
Doet het teere meisje 't liefst en 't meest;
Voor de jongens is 't een heerlijk feest,
Scheepjes te doen kruisen door de poelen.

Nog een duwtjen en het wakkrend windje
Doet de zeilen bolstaan aan den boeg:
Lustig fladdert 't aangehechte lintje....

Zoo het schuitje eens onderstboven sloeg?
Wees gewaarschuwd, onbesuisde vrindje,
Straks bij vloed vind 't scheepje golf genoeg.

Vloed.

RUSTLOOZE eindeloosheid, grootsch aanschouwen!

't Kenterend water, wat nu landwaarts spat,
Zoekt de pink, door weeke slibbe omvat,
Op het strand, omringd door visschersvrouwen.

't Loodzwaar anker tilt in vast vertrouwen

Ginds een visscher: - tot de borst in 't nat,
Rust hij niet vóór 't goed den bodem vat
En blijft liggen aan de lange touwen.

Op de pink draait zingend men de spaken,

Tot de branding tegen 't scheepsboord gromt
En de kiel zich langzaam los gaat maken...

Nu de golf het scheepje tillen komt,

Gieren touwen, ziet men zeilen blaken...

't Roer valt neder en 't gezang verstomt.

's Avonds.

't LAATSTE purper speurloos aan 't vervloeien
 In een waas van donker violet...
 Onbewogen 't zachte waterbed; -
 Spiegel waarin zilvren starren gloeien...

Zwarte bramen, tusschen roode aan 't groeien
 Waar op 't duin de krekkel neer zich zet,
 Naast den sprinkhaan, van de geuren vet,
 Nu de winde en melilote bloeien.

Breede schaduw aan den voet der duinen
 Als een sluier, langs een vrouwewang;
 Vogelliedereren in de duistre kruinen,

Van de popels, onafzienbaar lang...
 En uw stemmen, blonde meisjes, bruinen,
 Keuvelende over nachtegalenzang.

's Morgens.

CIRKELS heeft door 't zand de helm getrokken,
 Waar wij klimmen naar den top van 't duin...
 Ginds ligt 't dorpjen, achter kruin bij kruin,
 Klein als speelgoed, opgebouwd uit blokken.

't Effen strand draagt rijen witte vlokken,
 Naar de zee toekruipend; - grijzig bruin
 Lijkt 't hotel een kubus van arduin,
 En de driekleur stijfstaande aan de stokken.

Alles vonkelt in de morgenstralen,
 En de lucht is helder, zonnig blauw:
 Witte wolkjes, uit het Noord aan 't dwalen,

Glijden duinwaarts, haast onspeurbaar flauw...
 Schilders gaan penceel en kleuren halen
 Nu natuur vernist met zuivren dauw!

Zonsondergang.

BLAUWE wolkenmassaas... zilvren zoomen...
 Zwevend als een donzen vederlast,
 Als gebloemt op dof getint albast,
 Anjelier naast leliën aan 't droomen.

Plotseling licht... In breede, heldre stroomen,
 't Golvental doorvonklend dat er plast,
 En met gloed die telkenstonde wast,
 Ziet de schijf der zon men langzaam komen...

't Goud verdoft... de schijf wordt matter, ronder,
 't Blauw der lucht vervloeit tot paars smaragd...
 In den vuurbol gaat de schijf reeds onder...

Daar verdwijnt de gloeiende atlasvracht: -
 Nog een streepje, een vonk: vergaan is 't wonder -
 De avond daalt onhoorbaar, langzaam, zacht!

Visioen.

't **S**TRAND loopt onder water, langzaam onder...

Links het duin: er langs een rosse rand

Rul doortrappeld, ondoorwaadbaar zand:

Rechts de zee: een altijd ruischend wonder.

En als eens Joannes, de verkonder

Jezu Christi, zie 'k een muur, een wand,

Opgebouwd door 's krijgsman's stalen hand,

Onder rofflen en kanongedonder.

Wees nabij mij, Gij, die storm gebieden

En kunt stillen, 't scherp van 't zwaard niet vreest...

Plots een licht... Wat zou die glans bedieden?...

Over 't water wandelt weer een geest:

En ik zie de golven westwaarts vlieden,

Als voor 't oog des temmers 't wilde beest.

Klimmen.

BERGEN, dalen, heuveln en valleien,
Alles draagt het teeder waas der lucht;
En de toppen kaatsen 't zacht gerucht
Van des klimmers voetsool over keien.

Wilde brandings grootsche golvenreien
Spieglen ook den vogel, die ter vlucht
Voort zich rept en, voor den storm beducht,
In het duin op 't nest zich neer gaat vleien.

Zou dan niemand ernstig willen pogen
Aan de klimmers steun in storm te biên?...
Waar de waarheid worstelt, wijkt de logen,

Stijgend licht doet donkre schaduw vliên:
De aarde alleen verruimt zich voor onze oogen
Waar we uit hooger ommekring haar zien.

Ruischhoorn.

't TASCHJE vol met schelpjes, die er spoelen
 Over 't ruime en eindloos grootsche strand,
 Keerde ik huiswaarts om met dankbre hand
 Wekenlang mijn schelpen te doorwoelen.

Hoe weemoedig, droevig zoet 't gevoelen
 Als, aan 't oor den hoorn met krommen rand,
 Weer de branding heenbruischt over 't zand,
 Eindeloosheid klinkt uit 't toonloos joelen.

Ach, weerspiegel, als de wintervlagen
 Bulderend gieren, zuiver hemellicht:
 Om in rythme en rijmen 't voort te dragen,

Klank en glans van 't eeuwig Aangezicht: -
 Zing een zang ons uit de kinderdagen,
 Wees een ruischhoorn, waardeloos klinkgedicht!

Heuvel- en woudklanken.

BLADVULLING.

Op ruischt de straal der fontein, nieuwsgierig de wereld bespiedend
Klaatrend weder omlaag, schijnt het uw kringloop, Sonnet.

Koeltje in 't bosch.

In langs 't pad gestrooide zonnepranken,
Over 't diep van 't grijs doortwijgde hout:
In langs mos en varens schuilgaand goud,
Wiegelende op de slanke heggeranken...

In onzegbre en nauw vernomen klanken,
In de zwijmellauwe lucht van 't woud,
En in meer nog heeft het God aanschouwd
't Moede kind, te slaperig om te danken.

Ritslend komt het koeltje nederstrijken
Uit 't gebladert: schudt den druppel neer;
En de slaap gaat wijken, langzaam wijken,

En het kind ziet 't zonnegoud niet meer:
Droomerig blijft 't een wijle rond zich kijken,
En keert zwijgend naar zijn dorpje weer.

Varens.

NU de varens als een branding wuiven,
Springt de saamgerolde spore los,
Om, verwaaid door 't roodgetinte bosch,
Her en der, naar elken kant te stuiven.

Tot weer nieuwe groene varenkuiven
Op zich heffen uit het donker mos,
En, in telkens breeder, fraaier dos,
Pluim bij pluim en steel langs steel komt schuiven.

Hebt ge, o licht, na regen weer geschenen,
Dwars door 't zachtgetint smaragden woud,
Dan, alsof de varenoogen weenen,

Kletteren droppels langs het groene hout,
Sijplen door den rooden boschgrond henen,
Waar geen voet te treden zich verstout.

Bui.

GRIMMIG snellen rondgerolde wolken,
 Eindeloos groote kluwens, aan door 't blauw;
 Doodsche stilte... toch, ze naderen gauw,
 Scherp weerspiegeld in de molenkolken.

Schelle fonkeling van millioenen dolken...
 Dan de donder; - en, van regen lauw,
 Schudt de wind den hechten molenbouw,
 Loeit het rund, dat weglucht, ongemolken.

Zuiver, als geslepen edelsteenen
 In een rand van donker goud gevat,
 Spiedt de klapproos door de halmen henen,

Glanst de koornbloem helder na het bad;
 En het paard, met glimmend stijve beenen,
 Scheert de klaver, koel en druipend nat.

Wolken.

OVER 't loof der rosse zilvren berken
 Trekken lange schaduwmassaas heen:
 In hun donker schuilt het huis van steen,
 Achter 't woud de torenspits der kerken.

Schaduw werpen ze op de breede vlerken
 Van den reiger, spiedend naar beneên,
 De ingetrokken hals bedrieglijk kleen;
 Schaduw op de groene kerkhofzerken.

En ze ruischen malsche regenstralen
 Op de plant, die haast gestorven was...
 Mensch en dier, verkwikt door 't ademhalen,

't Nietig zaadje tusschen 't weidegras,
 Alles spruit, herleeft op hoogte, in dalen,
 Bella donna, winde en herderstas!

Campanula.

KLOKKETOREN, lui 't gebloemt der velden
Tot de heilige meidagviering saam:
Zilvertonen op der winden aâm,
Wil aan berk en beuk de tijding melden,

Dat aan de eiketak de knoppen zwelden
En de bloem weer prijkt aan brem en braam:
Dat de meidoorn uitloopt, zeer voornaam,
Hoe de takken 't bloesempje ook beknelden.

Tooi der dorre vaderlandsche zanden!
Voor mijn hart waart gij de vriendenlach
Als ik soms, in verre en vreemde landen,

U, als thuis, in schoonheid prijken zag:
En zoo vlocht ge met uw bloemenbanden
Mijn herinnering saam van dag tot dag.

Pinguicula.

TOT een vlies was 't mugjen uitgezogen
Door de droplen op mijn zonedauw: -
Mijmerend aan 't verschil van hawtje en haw
En aan 't vleeschverteerend plantvermogen,

Wat verrassing eensklaps voor mijn oogen!
Breed van lip, gansch effen donkerblauw,
Weemoedvol als 't beeld der Lieve Vrouw,
Speur 'k een bloem, aan 't steeltje diep gebogen.

Al mijn peinzen is opeens geweken:
'k Til haar zacht uit 't groen fluweelen bed
Om haar in een pot met mos te steken;

Maar hoe zacht ik haar ook nederzet,
't Bloempje gaat van 't steeltje op eenmaal breken
En valt neer op 't vleezig bladrozet.

Boschbrand.

ZWARTE rookkolommen zweven dreigend
Dicht op 't stormklok luidend kerkjen aan;
Warlen over dak en torenhaan
En omsluieren 't daglicht, langzaam stijgend.

Uit is 't met het schaûwgetoover; zwijgend
Vlucht de vogel uit de kerkhoflaan:
Nergens speurt men 't wieglen van de blaân:
't Harte beeft, den vlammenreus bekrijgend.

Over 't puin der groene tempelzuilen,
Korte zwarte stompen, schijnt de dag;
Psalmgezing vliedt voor den roep der uilen,

Op den tronk klinkt dof der bijlen slag:
't Godsvertrouwen heeft niet om te schuilen,
Fundamenten scheurden los als rag.

Dennegeur.

DAAR zijn ziekten waar geen kruid voor wassen,
Men geen mineraal voor delven kan;
Enkel heil verwacht op 't lest men van
Koele bosschen, frissche waterplassen.

Bleeke mannen in te ruime jassen,
Zwakke vrouwen, leunende op den man,
Eéndagskindren, vol van plan bij plan,
Kwamen wandelende of op wagenassen.

En de vroeger zoo verachte dennen
Gaven naam aan wat een dorpje was,
Wandelplaats van hanen en van hennen,

Pikkende in de straten worm en gras:
't Kunnen kwam op 't lest na 't machtloos kennen,
Dennegeur na dor drogistgewas.

Zwerver.

GANSCH den dag met moegeloopen beenen
Heuvels op, langs riet- en pannendak,
Soms in schaûw van eik of beuketak,
Strompelend meest waar 't woudpad lag vol steenen,

Is hij dra in 't donker bosch verdwenen.
En als daar het dorrend rijshout brak,
Onder d'indruk van den moeden hak,
Stond hij luisterend op zijn staf te leenen.

Ziet hij ginds een vriendlijk lichtje blinken?
Is 't een lampje voor de vensterruit?...
Vriendenstemmen hoort hij duidelijk klinken...

Voorwaarts en... hij wordt der diepte buit; -
Geestenscharen klagen om 't verzinken,
En de landliên vragen wat 't beduidt!

Gentiaan.

Vlak bij huis zijn stellig honderd paden,
Die er gaan naar 't koel smaragden woud:
Vlak bij huis is één waarvan ik houd:
'k Strooide er eens toevallig Alpenzaden.

't Volgend zomer prijkte een steel, beladen
Met een klokje, als ik er nooit aanschouwd,
Noch gevonden had in schaûw van 't hout: -
't Kreeg al fijner, fraaier pronkgewaden.

'k Heb aan 't groen gestreepte paarse rokje
Mijn vriendin van de Alpen ras herkend;
En nu staan, aan kamerlucht gewend,

Recht gehouden door een wilgestokje,
Voor mijn vensterramen... klokje aan klokje,
Lieflijk bloeiend, groeiend zonder end.

Erica en bij.

TUSCHEN de ijle zilvren berkedreven,
Over heuveln en langs beek en wei,
Strekt zich uit de paarse groene spreij,
Die uit geur en bloemen werd geweven.

Hoe voorbeeldig vriendlijk is hier 't leven!
Zelfopoffering maakt de harten blij:
Want de bloem heeft aan de nijvre bij
Bateloos haar besten schat gegeven.

Deze draagt er de opgegaarde honing
Uren ver, met gonzend bromgeluid,
Naar de korf bij 's landmans stille woning.

't Lijdt niet lang of heel de zoete buit
Prijkt ten disch van burgerman en koning:
En opnieuw weer zwermen bijen uit.

Republiek.

WEGGEZWERMD met woeste hommelscharen,
Keert bevrucht de bijenkoningin
't Rondgebouwde kleine woonhuis in
En legt eieren: dagelijks paar bij paren.

En de werkbij, moe van 't honiggaren,
Bouwt den celwand: en, met burgerzin,
Drupt hij 't zuur de zoete honing in,
Om zijn schat voor schimlen te bewaren.

Ach, mijn vrienden, die mij graag wilt prijzen,
Ras versuikert de al te zoete lof!
Drup citroensap op de middagspijzen,

Meng uw groen met zuring uit den hof:
Ook al hebt ge lokken die vergrijzen,
Wekt azijn wie slaperig is en dof.

Boschbessen.

GLANZIG vochte nevels, uitgehangen
Over 't verre en heuvelig verschiet,
Trekken, nu de zon haar stralen schiet,
Opwaarts met des leeuwriks blijde zangen.

Bukkend met van vreugd gebloosde wangen,
Juicht in 't bosch het meisje als het ziet
Hoe de struik wel twintig besjes biedt,
Die ze in 't mandje handig weet te vangen.

Kleine jongens, in verstellde lompen,
Kort geknipt en ruig het gele haar,
Snellen aan en duwen weg met stompen

Van de volle bessestruik elkaar:
Af de petten, uit de kleine klompen,
Vechten ze uren om een enkel paar.

Boschrand.

MAAR nu eindelijk de oogsttijd is gekomen,
Gaat met moeder mee zelfs 't kleinste kind;
En de bessen, die men volop vindt,
Zijn zoo groot als niemand durfde droomen.

Groene plekjes onder 't loof van boomen
Geven weinig; maar de pluk begint,
Waar aan zonlicht en aan zomerwind
Vrije toegang nergens is benomen.

Langs der bosschen glooiende open randen,
Zonder schaduw, die er binnenvlucht,
Reppen zich de kleine kinderhanden

Tot de plantjes in de warme lucht...
Zwellen de open aangedragen manden
Van de zoete, donkerblauwe vrucht!

De roode boschbes.

LOSGESPRONGEN uit de ronde doosjes,
 Kleeft de spore aan webbe en herfstdraad vast
 En, verwaaid in 't ruig van de eikenbast,
 Op de bottels van de wilde roosjes;

Op de boschbes, die, met purpren bloosjes,
 Tusschen donkre en stijve blaadjes wast,
 En zoo goed bij 't najaarslandschap past:
 Op de frissche, aanvallig heldre kroosjes.

Waarom, besje, vloekt u toch de laster
 Als het giftigst schepsel van uw soort? -
 Ach, een eerzuil waar' voor u gepaster

Dan des wuftlings onbedachtzaam woord:
 Reiner, kuischer, beter besje wast er
 Hier in 't bosch, noch elders in een oord.

Het woud.

WAT toch fluisteren de afgevallen bladeren,
Wat de berketwijgen langs den stam?
Waarom ritselen de eiken droef en gram?
Alsof reeds de wintervlagen naderen. -

Stierf het voorjaarssap tot zwart in de aderen?
Werd de steel van 't zomerblaadje lam,
't Vochtkanaal der kleine nerven stram?
't Dorrend blad verwaaid tot 't stof der vaderen? -

Wat al stemmen uit de boomen spreken,
Echo's zijn het van des dichters klacht;
Wat al droppelen langs de bladeren leeken,

't Zijn de tranen, die in donkren nacht
Van zijn oogen nimmer zijn geweken,
Zelfs niet als hij vroolijk is en lacht.

Na den regen.

ACHTER wolken dringen, half verstolen,
Zilvren stralen diep in 't groene dal:
Maar nabij ligt beek en waterval,
Langs den heuvel, nog in waas verscholen.

Onbespied in de overtwijgde holen,
Spot de vos met de uitgezette val;
Maar nu hij aan 't licht kruipt langs den wal,
Vonkelt 't oog als aangeblazen kolen.

Vlak nabij hoort men de haan plots kraaien:
Meent het dier, dat de uchtend voor hem daagt?
Vosjes pluimstaart, boven 't gras aan 't waaien,

Heeft verklapt, wie 't kippenhok belaagt:
En de leeperd, bezig wind te zaaien,
Wordt door storm terug naar 't hol gejaagd.

Korenvelden.

O VELDEN koren, door den wind bewogen,
O, in de winden golvend goudgeel graan
Als ik een schaduw langs uw rand zie gaan,
Of die der wolk komt statig aangevlogen,

Dan schijnt ge opeens te rijpen voor mijn oogen,
En neemt uw geel een warmer bronskleur aan:
Dan hoor ik sikkels door uw halmen slaan,
Al roept 't verstand: een logen, 't is een logen!

En, opgetast op 's landmans donkren wagen,
Die drijft in rossen zomeravondgloed,
Rolt ge aan, terzij van winde omzwierde hagen,

Het dorpjen in, door jong en oud begroet:
Elk roemt uw komst als gulden dag der dagen,
En dankt voor 't brood, waarmee ge opnieuw ons voedt.

Convolvulus.

Ik pluk u graag, satijnen klok der winden!
Gij zijt voor mij der zachtheid evenbeeld;
Uw schoon hebt gij gelijklijk uitgedeeld,
Door overal uw ranken vast te binden.

Berk hecht ge aan beuk en eiketak aan linden,
Gij slingert u langs glad hout en vereeld: -
Geen weldoen heeft uw goedheid ooit verveeld;
Al wat gij vraagt is: klimmend steun te vinden.

Hoe, peinsde ik eens, zal 'k weten en gelooven,
Het Bijbelboek doen gaan met dat der School?
'k Leï boek op boek en plaatste een vaas daarboven,

Waarin 'k een kleine winderank verschool.
Met bloem op bloem zijn beï thans overstoven,
En 'k vraag niet meer wie waarheid hebbe of dool.

Orchis maculata.

O, KOEKOEKSBLOEM, pronk onzer voorjaarsweiden!
 Toen 'k u niet kende, ging 'k u stil voorbij,
 Met trotsch gebaar en innig medelij...
 Gij waart gevlekt op bloem en blaadren beiden...

Dien smaad hadt gij van 't jonge vee te lijden,
 Dat op u trapt bij 't dartlen door de wei: -
 Het was een sprookje wat men lachend zei;
 Een plaagziek sprookje van de kindermeiden.

Maar zij 't ook waar: te fraaier dan uw bloemen:
 't Gevlekt visier half open en half dicht:
 De zilvren helm, waarin uw trotsch mag roemen,

Het vleuglenpaar, uitwuivende in het licht...
 Zoo mag met recht een edelman zich noemen,
 Die 't leed verwerkt tot schoonheid op 't gezicht.

Parkaanleg.

HIER speelt geen licht langs gladde waaiertwijgen,
 Geen schâuw op 't pad, zooals er vroeger viel:
 Ik zie een man, in blauwen werkmanskiel,
 En stam naast stam geduldig nederzijgen.

Door 't blanke hout kwam ring in ring zich rijgen
 Terwijl geen ring den grijzen tak ontviel: -
 Doch waar is thans het beste deel, de ziel,
 Die tijdens 't groeien op en neer bleef stijgen?

Daar kwam aan licht en schaduwspel een einde:
 Alsof 't verstand zich wreekte op fantasie: -
 Alsof de vonk langs kooprendraden seinde:

Mij russen vier, amerikanen drie:
 Een kindje, dat een kleine breuk verkleinde:
 En 'k hoorde een stem: kom tot mij, Poëzie!

Bedelaar.

But deem not this man useless.

W. WORDSWORTH.

Ik zie hem nog als in mijn jonge dagen:

Hoe 'k in zijn hoed een aalmoes nederleg,

Hoe dan zijn voet nauw 't stof roert op den weg,

Gebogen hij den bedelzak blijft dragen.

Hij hoort niet meer den ratelenden wagen:

De brave postman rijdt met overleg

Zijn kar terzij, vlak langs den doornenheg,

Om dan opnieuw weer pijlsnel door te jagen.

Hij gaat zoo kalm, zoo stil... in 't hok gedoken,

Zwijgt, als hij komt, de keffensgrage hond:

De kleinste knaap, pas in den broek gestoken,

Loopt hem voorbij of dartelt langs hem rond:

De vrachtkar zelfs: de knecht er in aan 't rooken...

Al wat hij ziet, is 't laatste plekje grond.

Uitvaart.

But deem not this man useless.

DAAR gaat, langs 't golvend graan bij 't uchtendblozen,
 Geen weidsche lijkstoet onder klokgebom,
 Maar over 't zandpad, gansch geruischloos stom,
 Een boerenkar, óphoudende bij poozen...

De voerman plukt een handvol winde en rozen,
 En slingert dat de zwarte doodkist om;
 En zegt dan tot het oude karpaard: kom,
 Naar 't laatste huis van goeden thans en boozen.

De bedelaar lag er dra; maar met diens leven
 Is niet de erinring aan hem weggevaagd:
 Ontving hij veel, hij heeft ook veel gegeven:

Meelijdendheid aan jonge vrouw en maagd;
 Door hem is 't weldoen zoet voor 't hart gebleven,
 Door hem, die, arm, aan 's rijken deur iets vraagt.

Mei.

't LUCHTWINDJE waait langs paarse meisingen,
Langs wilde roos en geurige jasmijn:
En over alles speelt de zonneschijn;
Uit windselen komen knop en bladeren dringen.

Dauw, bloemen, jeugd en tranen zijn de dingen
Waardoor men lijdt, maar zonder hartepijn;
Omdat in elk een jeugdig vogelijn,
Van 't voorjaar af tot 's winters, zit te zingen.

Maar 't gaat voorbij wat lieflijk is in 't geuren:
Aan 't leven grenst de dood, het wiegje aan 't graf;
Steeds 't zelfde zien we in anderen vorm gebeuren;

De straal ruischt op, valt weer den heuvel af;
Op vroolijk- zijn volgt later droevig treuren,
Wat weldaad is, schijnt straks een bittere straf.

Wisselwerking.

't **B**IJTJEN aast op gouden wilgekatjes,
 Tusschen leege en ijle takjes om,
 Raakt het zaadje en, van de persing krom,
 Vliegt 't ter bodem tusschen modderspatjes.

Teere twiggjes worden sterke matjes,
 Hoepelwindingen, den bezem om:
 Ronde randen voor de roffeltram,
 Houtskoolmijten voor de kunstnaarsstadjes.

En die matten zuiveren tal van voeten,
 Slanke bezems reinigen het huis:
 Door die trom krijgt zoonlief tal van boeten,

Lustig roffelend, aller burens kruis:
 Maar mama, om 't leed wat te verzoeten,
 Discht de honing, schetst met houtskool 't huis.

Op den heuvel.

ZIE, wat dartelt op de heuveltoppen,
En wat scheert het spruitjen uit de hei?
Zijn het herten?... schemert ginds 't gewei? -
Duidelijk zie ik opgeheven koppen.

Ginder zijn er die zich schuw verstoppen,
Achter frissche voorjaarsblaadjes; - blij
Knabbelende aan het groene hout in Mei,
Nooit verzadigd van de lenteknoppen! -

Zoo nu vlieden, in des dichters zangen,
De gedachten ver, als in den droom,
Blijven in ravijn, op heuvel hangen,

Fier op vrijheid, schuchter in hun schroom...
Laat ze dartelen, tracht er geen te vangen,
't Zien versterkt wie mat zich voelt en loom.

Aan het meer.

DARTELE reeën snellen aan en spelen
 Aan den rand van 't zilverblanke meer;
 En, weerspiegeld, welft de varenveer
 Donker af, naast 't loof der witte abeelen.

In den top is 't nachtegaaltje aan 't kweelen:
 't Reetje springt van d'oeverrand omneer;
 Herten komen, zuigen, keer op keer,
 't Koel kristal door heetgeschroeide keelen.

De avondschatuw rekt zich uit, wordt langer,
 Purpergloed ter kim, zoover men ziet:
 En verkwikt rijst de afgetobde zanger

Van de heide op neven 't oeverriet: -
 Ach, wanneer de hette u moe maakt, banger,
 Doe als 't hert: drink frisch u - aan een lied!

Herfstraden.

HOP en braamstruik, welvende uit de hagen,
Door elkaar geslingerd en verbloeid,
Zoeken weerzijds, nu het oosten loeit,
Steun voor de al te bittere winterplagen.

Maar wat zweefde, op d'adem van de vlagen,
Als een spinrag machtloos weggevloeid,
Wit berijpt een rood van 't licht dat gloeit,
Hoog de lucht in? - door den storm gedragen!

Uit dat weefsel spint de ziel gewaden,
Op 't getouw van Waarheid, Liefde en Hoop; -
Waar gij wandelt, hangt het langs uw paden,

Waar gij 't grijpt, verjongt het als een doop;
Soms tijds warlen de overrijpte draden
Door den nachtwind samen tot een knoop.

Rots en waterval.

BLADVULLING.

't Duistre en het diepe, het roept: dichter, daal neer als de duiker; Roei,
als gij vleuglen bezit, daarmee terug naar het licht!

Echternach.

DIEP in 't bochtig Sure-dal verscholen,
Edelsteen op groen fluweelen blad,
Rondom in der bergen krans gevat,
Is 't een lust uw omtrek door te dolen.

Huiveringwekkend zijn uw diepe holen;
Kronkelziek, en bijna zonder pad,
Houdt uw wand den gladden stam gevat,
Maar uw bodem nauw de ruige zolen.

Zonnestrallen, die zich spokerig wringen,
Langs den groen bemosten rotswand neer,
Pogen vruchtloos 't hart tot moed te dwingen;

En met vreugd begroet men 't daglicht weer,
Hooft de vogelen in de twijgen zingen:
Welkomstliederen na uw wederkeer.

Pijltjes.

BIJ Béfort, het bosch langs, ruischt er teeder,
Onder beuken, tusschen steenen, 't nat;
Slingert zich het nieuw toeristenpad
Over 't mossig rotsbed heen en weder.

Waar de bedding woester wordt en breeder,
Wijst op 't bordje een witte pijl u dat:
En ge ziet hoe 't straal- en stroomgespat
Op en neer gaat als een donzen veder.

Zoo nu legde ik, waar de hartstocht klatert
In mijn boeken, bij het grondloos diep,
Waar 't gevoel in nauwer bedding schatert,

Steeds papiertjes ter herinnering; 'k riep:
Ach geniet, eer klank tot galm verwatert,
't Schoon dat hier een weldoend schepper schiep.

Porcelain-fabriek.

GOUDEN slingers door de bruine randen,
 Prijken stapels borden: bord op bord:
 Opgetild, schuilt, onder 't slot Béfort,
 Echternach, Feltz, Diekirch en Vianden...

Römerhöhle in hooge zandsteenwanden...
 Schiessendümpel, die langs rotsen stort,
 Müllerthal, waar 't molenraadge snort -
 Alles 't werk van nijvre kunstnaarshanden.

Wazig blauwe en zachte bruine kleuren,
 Teere vormen, smeltend, luchtig, licht!
 Ach, hoe zou de schilder 't werk betreuren,

Droeg uw ijtheid meerder vergewicht;
 Spoedig had uw teerheid scheur bij scheuren,
 Werd uw lichtglans donker voor 't gezicht.

Basiliek.

Tweelingtorens blikken 't oosten tegen
Als de plaats waar 't Glorielicht begint,
Zoon en moeder, wederzijds bemind,
Onder druk van 't kruis zijn neergezegen...

Stroom van licht en warmte te allerwegen
Uit de Abdij!... Maar, ach, door weelde ontzint,
Werd 't een waanwijs, overmoedig kind,
Hoe ook vlak aan 't moederhart gelegen.

En waar eens de monnik voor prelaten,
Eenvoud week voor ijdele vorstengunst,
Benedictus jongren nederzaten,

Heerscht 't penceel als scepter van de kunst,
Blijft op 't wiel tot vaas de klei zich draaien,
In de winden 't stuivend stof verwaaien.

Sint Petrus kerk.

TOT de rots langs trappen opgestegen,
Aan den voet het effen zilvren lint,
Dat zich links naar 't ver verschiet toewindt,
Boogdoorschuimend, zwellend van den regen,

Heeft de loomheid nieuwe kracht gekregen:
Wordt het hart tot offeren dus gezint,
Dat in hette 't lust tot klimmen vindt
En Sanct Petrus eeuwig blijft genegen.

Op uw altaar zag ik rozeknoppen,
Op uw steenen 't vrome kind gekniel:
Aan de wimpers heldre tranendroppen,

Schreiend bij de lijkbaar, waar, ontzield,
In den boezem 't hart niet meer kan kloppen,
Dat zooveel van 't jonge leven hield.

Luxemburgsche wandeling.

I.

ZEVEN uren uit 't hotel vertrokken,
Door het woud langs Dös- en Kalkesbach,
Tot men neer op 't verre Consdorf zag:
Witte gevels, schamele rieten nokken:

Bleef het pad ons verder boschwaarts lokken
Over beekjes, glinsterende in den dag,
Waar een boomstam als een brug soms lag,
Boven groenbemoste zandsteenblokken.

Verder rechts, in smaller bed aan 't vlieten,
Weer de beek, die 't molenrad beweegt
En langs spaken pijlsnel neer komt schieten,

Tot de plek waar men te weifelen pleegt,
En geen pijltjes het u weten lieten,
Hoe ge 't pad naar Goldfralei hier kreeg.

II.

ZACHTE balsem op de twijfelwouden...

Want de gids wenkt links u met den stok:
En als waart ge een uurwerk in een klok,
Windt ge u rond tot de ingang is gevonden.

Maar welke ingang? In wel honderd monden
Rijzen rijen tanden, brok bij brok: -
Plots een luchtvlaag... dan een duw, een slok...
En de Goldfralei heeft u verslonden.

Schemerende aan het eind van nauwe spleten,
Dringt de dag weer langzaam tot u door;
Dan naar boven, tastende in de reten,

En de kilheid suizende u in 't oor; -
Tot ge, op een bank aan den rotswand gezeten,
't Landschap ziet baden in zonnegloor.

III.

In de diepte ruischt een zee van eiken,
Kruin in kruin geslingerd, tak in tak;
Langs den bergwand 't onafzienbaar dak
Waarin wolf en wilde zwijnen wijken...

Stralen lichts, die stroomen zilvers lijken,
Overvonkelen 't emerauden vlak; -
Zie, een havik, die een duif doorstak,
Komt er langzaam thans op nederstrijken.

Ginds een adelaar op de breede pennen,
Hoog door 't blauw rondzwevende in het licht...
Op, gij jagers, heeren van de Ardennen,

Op, Rogier, uit 't middeleeuwsche dicht!
Ach! kon Reinout zoo zijn Beiaard mennen,
't Ros verzonk niet onder 't rotsgewicht!

IV.

ZOET is 't in de schaduw uit te rusten,
Na het wandelen tot den warmen noen; -
Ginds reeds zien we, door het boschplantsoen,
Golfjes, die het stroombed dartlend kusten.

Heerlijke aanblik, bron van weelde en lusten!
Hier de vochte kleeding uit te doen...
Zoo de golfjes, zwart, doorzichtig groen,
Purpren huidgloor dartelziek slechts bluschten.

Maar nabij rolt, schuimende uit de kloven,
Uit de holen tusschen rots en steen,
Pijlsnel meestal, soms als voortgeschoven,

Zich de zwarte Erentze dondrend heen:
Schiessendümpel: uit het diep naar boven
En van boven weder naar beneen.

V.

OP een rotsblok onder beuketakken,
Aan den rand van 't dondrend stroomgeluid,
Spreidt de gids het tafellaken uit,
En ontrollen we onze boterampakken.

't Zware brood, voor stoeren maag gebakken,
Wordt ontdaan van de al te harde huid:
Moselblümchen, 't geurig wijnbergkruid,
Zwemt weldra rond broze wijnbergslakken.

En, als wijlen Werther, laat 'k mijn beenen
Bengelen van den harden, vochten rots: -
Duizend blauwe klokjes, tusschen steenen,

Buigen diep zich over 't stroomgeklots...
Ach, als Werther, hier een poos te weenen!...
Maar mijn gids lacht guitig - vindt 't iets zots.

VI.

MET den stok een struik uit 't bosch van twijgen
Afgeslagen, weggewipt van 't pad;
En dan dalwaarts als een molenrad,
Tot we wieglend voet voor voet weer stijgen.

Ziet ge de ijsgrot? - Waar die takken nijgen
Wijst het pijltjen opwaarts; wat is dat? -
Ach, die 't vast sloeg heeft 't verkeerd gevat...
Zal de man nu loon naar werken krijgen? -

Daar is de ingang... Even af ons koelen...
Dan weer verder naar de donkre bron,
Waar de meisjes babbelend 't lijndraad spoelen,

Dat op 't spinwiel 't grootje zwijgend spon:
Tot wij weldra droppelen regen voelen
En een floers bespeuren voor de zon.

VII.

ACH, de Schnellert buigt zich uren, uren,
Om den bergwand en 't ravijn hier rond...
Binzenschlüft, waar eenmaal schuilplaats vond
Wat den druk van d'opstand moest verduren,

In den tijd toen bureen vloën voor bureen,
En de priester, die Gods woord verkondt,
't Volk bemoedigde in den bangen stond,
Neem ook ons op in uw tempelmuren!

En we toeven... Maar geen einde aan 't droppen.
Hooft dan niets hier onzen vingerklop?
Siebenschlüft, met hooge reuzenkoppen,

Doorgekropen tot den ruigen top,
Zien we d'avond op de heideknoppen,
Schut ons Berdorf voor den regendrop.

VIII.

RÖMERHÖHLE, tot uw monsterkammen,
Zilverig scheemrend neven 't donker hol,
Rijzen, loodrecht en van bladeren vol,
Gladde en slanke, grijze beukestammen.

Rustende op het glibberig bed van zwammen,
Schuilt het vee hier met de tooverkol,
Als de bergstroom, in zijn woede dol,
Grimmig buldert langs de zandsteendammen.

Maar als 't meisje 't blauwe vlas komt breken,
Vlucht de heiden uit de slijpsteengroef...
Als, aan 't eind der zoele zomerweken,

Hier de waldhoorn klinkt, zoo eindeloos droef!
Dan daarneven, Luxemburgsche streken,
Klinkt 't vaarwel van 's dichters luite stroef.

Uit Zwitserland en Savoje.

I

't **H**OBBELIG bergpad brengt, na luttel uren,
Aan den rand van 't spiegelgladde meer;
En daar zien we 't vriendelijk dorpje weer:
Achter bloezems witte gevelmuren.

En daartegen slingeren zich en schuren,
Af van 't venster, diep deemoedig neer,
Anjelieren, lang van steel en teer,
Of ze blij hier zon en wind verduren.

Achter kleine, heldere spiegelruiten,
Schuilt het meisje, in 't poover kleed gehuld;
Maar de jongens buitenshuis, die guiten!

Wachten 't goede tijdstip met geduld,
Tot ze driestweg vragen! 'n paar duiten!
En door u hun wenschen zien vervuld.

II.

't WANDELKLEED een weinig opgenomen,
In het knoopsgat bloemen voor de borst!
En, al wordt de kleine voet bemorst,
Frissche berglucht overal bij stroomen...

Watervallen, breedgetakte boomen,
Groen bemorst of grijzig ruw omkorst,
Steeds gedrenkt, maar nimmer zonder dorst,
Ach, bij u zou 'k willen, mocht ik, droomen!

Maar uw doffe donders doen ons schrikken,
Donker water, dat u dalwaarts wringt:
Ach, benevel niet onze arme blikken!

Is 't een graflied, dat gij lokkend zingt?
Rotsen kunt gij, sombre, niet verwrikken,
Maar doen duizelen als gij opwaarts springt.

III.

RUSTIG dwarrelen vlokken neer van boven,
 Alles draagt hetzelfde grauwe kleed:
 Rots en bodem, gletscherkloof en spleet...
 't Is haast niet in Juli te gelooven.

Dames zitten achter warme stoven:
 De Engelschman in vaderlandschen plaid: -
 Elk verbijt 't hem opgelegde leed.
 Vlak bij 't vuur, tot schroeiens toe, geschoven.

Toch, Mont Blanc, beklim 'k uw grijze lenden;
 Maar, verdwaald, roept men mij van omlaag:
 Keer terug: uw tocht zal bitter enden...

En mij noopt een kille gletschervlaag
 Om, Mont Blanc, den rug u toe te wenden:
 Dus, tot later, tot ik beter slaag.

IV.

KABBELENDE als uw golf langs groene wallen,
Glijdt de zwaan uw meervlak langs, o Biel!
En als echo's van des dichters ziel
Klinkt zijn zang - een zacht weemoedig schallen.

Bergen hier noch woeste watervallen...
Maar, Rousseau! wat leed u ook geviel
Van het rustloos wentlend wereldwiel,
Als een berg steekt ge uit hier boven allen.

Taaï van werkkraft als de roeier is:
Trotsch bevallig als de gang der zwanen...
Onbereikbaar als in 't diep de visch...

Zou men u op 't meer herboren wanen,
En uw stem in 't suizelend oeverlisch! -
Ach, waarom verdronk uw jeugd in tranen? -

V.

OVER planken in doorzichtbre gangen,
Uitgehakt in altijd droppelend ijs,
Gaaf voorzichtig, voet voor voet, de reis:
Koele frischheid voor verhitte wangen.

Eensklaps klinken flauwtjes harpgezangen,
En al sterker, zuiverer wordt de wijs...
Daar, in 't koepelvormige paleis,
Zwelt uw hart van 't reinste heilverlangen.

Zie de vingeren langs de snaren wippen...
Tot ze aan 't eind met dubbele forsheid slaan: -
't Kleine geldstuk laat ge gaarne glippen.

Nu ge keert, daar slaan zij weder aan;
En het spel, van handen beide en lippen,
Zwelt en sterft - verzelt u onder 't gaan.

VI.

SNEEUW en ijs in nevelen aan 't verdwijnen,
Even zichtbaar boven 't zwart graniet
Straal bij straal, die langzaam nedervliet,
Tot ze lager zilvren linten schijnen.

Schaûw van dennen over schuimgordijnen,
Waar een bergstroom uit te voorschijn schiet,
't Sidderend oor vol doffe donders giet,
't Oog vermoeit door 't grillig spel der lijnen...

Over alles trieste, stille regen!...
Wankelziek wordt hier de moede voet;
Glibberig zijn de ladders, bruggen, wegen,

En een huivering vaart door merg en bloed.
't Trappental behoedzaam afgestegen,
Is in 't dal 't herademen dubbel zoet!

VII.

ZILVER paarlemoeren aethervlakten...
Zomerwolkjes, half in licht gedrenkt...
Zoo van middag; - maar wat nader zwenkt,
Rijdt op wolken, die zich samenpakten.

En alsof wel duizend bijlen hakten,
Donderend op de tronken, zwiept en wenkt
't Kruinental: of 't koele laafnis schenkt,
Dat de winden 't door elkander smakten.

Ratelt wel de trein? 'k Kan zien noch hooren.
Zijn wellicht de zuigerstangen lam,
Is misschien een onheil ons beschoren?

Konducteur, een vraag!... en ik vernam:
Dwars ligt daar, zoo reuzig als een toren,
Langs de rails de ontwortelde eikestam.

VIII.

MAG ik schilderen? - en, aan 't meer gezeten,
Zwelgt mijn oog in 't wazig ver den gloed,
Waar de Giessbach neerstort in den vloed,
't Wolkgordijn door 't licht werd stuk gereten.

Dat te schilderen... wie zal zich vermeten?
Maar ik zie uw driesten, kleinen voet,
En die wenkt mij: Arme schilder, moed!
En gij sart mij met een bloemenketen.

Eensklaps regen.. 't effen luchtruim scheurde -
En mijn kleuren zijn dooreengelopen...
Maar wie was 't, die 't regenscherm toen beurde?

En, hoewel ter zijde zelv' bedropen,
Aan mijn werk die moeite waardig keurde?
Dat waart gij, mijn lief, mijn wensch, mijn hopen!

Rutli-weide.

UIT de winden, die hier wervelend draaien
Over Schwytz langs Brunnen naar omlaag,
Klonk tot Schiller's dichtergeest de vraag
Zal de Zwitser 't vrijheidsgraan nooit maaien?

Zal, na Tell's zoo bloedig, moeielijk zaaien,
Nimmer hij, wat lijden 't volk ook plaag,
In der vrijheid zoete waanzinsvlaag,
't Vreemd gespuis als *fohn* het meer inwaaien?

Maar wat aan der bergen poort blijft rukken,
't Is de vijand niet van buitenaf.
Door verraad in de eigen vest moet bukken

Wat ongaarne en nooit zich overgat.
Mannekrachten werden vrouwenukken,
Eigen boete werd een vreemde straf.

Museum te Basel.

OP Gods handpalm haast onzichtbaar wezen
 En toch in zijn nietige ijheid groot;
 Dat bewijst het *Dansfeest van den Dood*
 Waar uw naam, o Holbein, staat te lezen.

Christus van 't ondragelijk leed genezen...
 In den Rijn verdronk een arme Jood;
 En uw kleur, fluweelig groen, zacht rood,
 Wordt nog steeds als ideëel geprezen.

Waar in zou dan 't ideële schuilen? -
 Zie *Erasmus*: hij sneedt onbevreesd
 In der menschen riekende etterbuilen.

Wie nu nog zijn Lof der zotheid leest,
 Zoekt het niet in 's werelds modderkuilen,
 Maar in 't merk van 's kunstenaars eigen geest.

Op het meer van Genève.

VOOR ons uit, waar Ouchy's lichten gloeien,
Verderaf Lausanne's torens staan,
En reeds starren op- en ondergaan,
Is de dag in schemering aan 't vervloeien...

Achter, waar, in plompen die er bloeien,
Zich geen slankgebogen riem kan slaan,
Rust van 't schommelen thans de ranke kaan,
Gloeit de sneeuwbrand, die het oog blijft boeien.

Daar vlamt, op Mont Blanc's verbleekte leden,
't Zuiver licht der reeds verzonken zon,
Om den gletscher met een kleed te kleeden

Als geen wever hier ooit weven kon;
Maar die 's werelds weefstoel-boom blijft treden,
Is 't die ook de gouden draden spon.

Goethe.

GOETHE, uw geest blijft hoedende om ons zweven
Sedert wij, langs woesten Gemmi-pas,
Waar het uitzicht onbeschrijflijk was,
Maar een mispas wegrukte uit het leven,

Langs de Dala verder wandelen bleven
En de Rhône, groen van 't oevergras,
Soms doorzichtig als geslepen glas,
Tusschen kiezel voorwaarts zagen streven.

Dan, een eeuw na 't werd door u betreden,
Door Tête Noire naar 't woeste Chamounix
En het is of 'k in den berg uw leden,

In de kloof uw vasten oogblik zie.
Krachtig hebt gij tegen 't leed gestreden,
En dat staalt des moeden wandelaars knie!

Naar huis.

ZOET gevoel naar 't lieve thuis te stoomen,
En, al naderende, u om niets bekreund
Dan te zien of ge, uit 't portier geleund,
't Dak ziet schemeren achter lindeboomen!

Of de bureen reeds te voorschijn komen?
Of door 't rijden, waar de straat van dreunt,
In de muren, door het dak gesteund,
Spleet en barsten niet zijn toegenomen?

Maar wat kan u barst en spleet thans schelen,
Groene pan of verveloos kozijn? -
In de linden hoort ge uw vooglen kweelen,

Op de bladeren speelt de zonneschijn;
Kinderstemmen komen 't oor u streelen:
Welkom! welkom! roepen groot en klein.

Harnas en speer.

BLADVULLING.

Geef beelden, geen geredeneer:
Een etsnaald zij de punt der speer
Op 't blinkend staal; -
Het harnas worde een glad paneel
Waarop de lanspunt, als penceel,
Figuren maal!

Niet voor kinderen.

HET morgenlicht werpt koesterende stralen
Op zacht satijnen krop van 't tweetal duiven,
Dat, met bevallig opgestoken kuiven,
Op 't muurtje rustig adem zit te halen...

Op versch gesneden druiven in de schalen,
Op 't vlindertal dat eensklaps aan komt wuiven,
Om als een wolk de vruchten te overstuiven
En op 't gezicht zich kosteloos te onthalen.

Een knaapje komt: hem is 't muziek voor de ooren
Dat duifgekir; die druiven zullen monden,
En 't vlindervlerkje is wellust voor zijn oogen...

Het grijpt.. het grijpt.. Maar 't stofgoud gaat verloren,
De dauwdrop valt, de druiven zijn geschonden,
En 't kirrend duifje is elders heengevlogen.

Twijfel.

TOEN eens een tweetal vogelen kwam gevlogen,
 Om bron te zijn van andere vogelparen,
 Sprak Twijfel, onder tartend opwaarts staren:
 Het is bedrog dat vreemde vliegvermogen.

Neen, klonk een stem, de schijn heeft vaak bedrogen:
 Wat thans nog niet voldoende is te verklaren,
 Wordt blank als sneeuw bij 't klimmen van de jaren
 En hemelrein, al noemt de Twijfel 't logen.

Dan blaas ik mij, sprak Twijfel, tot een toren
 En doe de lucht naar elders henenwijken
 En beide vogels in 't luchtledig zweven...

Hij blies... de vogel viel. Toen kon men hooren
 Hoe Twijfel zich beroemde: zou 't bezwijken
 Als 't geen bedrog was: tooneelmatig leven?

Naturalistisch bedrog.

EEN kleine jongen, achterlijk in 't praten,
Had over straat een stevig koord gespannen;
En al wat aankwam, kinderen, vrouwen, mannen,
Mat met zijn lengten 't vuile slik der straten.

De maan verscheen: - en wat al builen, gaten
Men zich gevallen had; wat potten, pannen
Er splinterden aan gruiuzels tegen kannen,
Men kon het koord thans zijdelings liggen laten.

Toen is den guit iets anders ingevallen: -
Hij heeft met krijt een dikken streep getrokken
En lachte als lieden zich er bang aan stoorden;

Want wie door 't koord in 't straatvuil was gevallen,
Blijft stokstijf staan, door 't vreemd gezicht verschrokken,
En houdt het krijt voor witgeverfde koorden.

Recensent.

EEN recensent voelt gruwelijk zich ontstellen
Door 't rijzend licht der maan in 't heldre noorden:
Vergeldings beker, vol tot aan de boorden,
Voelt reeds hij aan de bleeke lippen knellen.

Twee knaapjes, die bij voorkeur deurtje schellen,
Maar toch van ver zijn diepe zuchten hoorden,
En met talent geveinsde klachten smoorden,
Gaan van een brief, die hun ontviel, vertellen.

Ach, zoek, mijnheer! - Ja, ginds ligt iets te blinken:
De recensent komt spoedig aangelopen:
Hij bukt zich maar... de brief springt weg met rukken.

De kinderen schateren en hun lachjes klinken:
De recensent voelt zich van schaamt bedropen:
En strompelt huiswaarts onder loodzwaar bukken.

Ontwikkeling.

IN d'aanvang, waar de donkere rotsen prangen,
Stort ruischend zich de straal als schuim op de aarde
Een harp gelijk die God hier zelf besnaarde,
Een wolk gelijk door de Almacht opgehangen.

Is 't kristallijn door 't rotsbed opgevangen,
Dan is 't of ook de stroom opeens bedaarde;
Ja, van dien stond bruischt wat zich hier vergaarde
De dalen in, met teugelloos verlangen.

Dan als rivier vliet hij langs groene boorden,
Doet molens wentlen, draagt gevulde schepen
En schenkt aan visschers rijkbeladen netten;

Tot hem de zee van 't verre en kille Noorden
Onwederstaanbaar boeit en mee gaat slepen
Een leven dat hij eeuwen voort kan zetten.

Enthousiasme.

DIE rijen stippen? - staarten zijn 't van draken...
Hoe hoog, hoe ver! Maar duur moest hij 't bekoopen
Dat opwaarts staren en dat rugwaarts lopen:
Een harde boom deed ribbe en weefsels kraken.

Hij werd misvormd. De blosjes van zijn kaken
Verdwenen: - en gesprongen, deels gekropen,
Bleef altijd toch genezing hij nog hopen,
Hoewel geen kruid hem beter weer kon maken.

Maar hij behield wat hem was aangeboren
En stelde steeds belang in alle dingen,
Die niet van de aarde, maar er boven waren; -

Kwam soms op straat zijn kalmte een scheldwoord storen,
Hij hoorde in 't hart het lustig liedje zingen
Van vliegen, zweven, altijd opwaarts staren.

Ongeduld.

DRIE beekjes, die ter dorre heide ontspringen
En zij aan zij dezelfde richting namen,
Beginnen zich de broederschap te schamen,
Te wenschen, dat zij niet meer samengingen.

Forelletjes voel 'k nimmer in mij springen,
Hoewel die vroeger menigmaal hier kwamen;
Geen vischjespaar schuilt dartelend hier meer samen,
Ploegt lijn noch voor, blaast belletjes noch kringen.

Zoo klagen ze allen, zonder te vermoeden,
Dat zomerhette 't beeknat ging verslinden,
En oorzaak van 't verdwijnen is te noemen.

De regen plast: de najaarsstormen woeden:
In alle drie zijn vischjes thans te vinden,
Waarop de beekjes beurtelings zich beroemen.

Ondank.

EEN schoorsteen, gansch met snijwerk overtogen,
 De lust der kenners, die, uit verre landen,
 Tot 't beeldhouwwerk der rijkvergulde wanden
 Zich menigmaal bewonderende overbogen,

Ziet aan zijn binnenkant twee vurige oogen
 En in die oogen dubbele pijperanden...
 De nieuwe buur laat ook een kachel branden: -
 Verdubbelen moet de schoorsteen 't trekvermogen.

De rook sloeg uit: hoe ook de burens pookten:
 Geen luchtkolom wil ruischend thans meer stijgen...
 Niets helpt, hoe wetenschappelijk men blijft stoken: -

De wind sloeg in en alle vuren rookten...
 De rook was niet zoo spoedig weg te krijgen,
 En de oude schouw werd ijlings afgebroken.

Nieuw.

EEN oude zandweg, jarenlang bereden,
 Doorzaaid met keien, waarop wielen horten,
 Ziet eensklaps zich met kiezel overstorten
 En sedert dien zich als verpest gemeden.

Twee wijzen hebben jarenlang gestreden
 Of 't aan het grint of aan den weg mocht schorten;
 Laat, sprak er de een, de bochten wat bekorten;
 Maak fijn het grint, heeft de ander hem gebeden.

Met spoed liet de één een korter afstand graven,
 En de ander fluks een ijzeren roltuig smeden
 Om daarmee 't grint tot korrels gruis te rijden...

Langs 't nieuwe spoor kwam toch geen paardje draven; -
 Maar pas was 't grint door 't ijzer platgereden
 Of niemand bleef den ouden weg meer mijden.

Veeleischend.

EEN vorst der letteren, en geen vriend van vitten,
Strooit links en rechts voor 't volk zijn beste schatten;
Maar domheid kan zijn edelmoed niet vatten,
Al wil ze ook gaarne 't hare er van bezitten.

De staart is fraai... maar welk een aantal klitten...
En Maart is zoel... maar ach! 't concert der katten...
Het graan is goed... maar griezellig zijn de ratten;
En zijn er tanden, 'k zie ook kunstgebitten...

En 't koor der klagers klonk langs alle wegen:
Geef ons natuur door schemering niet ontluisterd,
Een goddelijkheid die 't mensch-zijn doet verdwijnen...

Aanziet de zon: is 's middags zij gestegen
En wordt haar licht door nevelen niet verduisterd,
Dan doet ze 't sterkst de donkere schaduw schijnen.

Groene chartreuse?

EEN vaas kwam aan uit verre en vreemde streken:

De Wijsheid sprak: let op, nog luttel uren
En, door 't gestadig heen en weder schuren,
Moet 't dun kristal straks onvermijdelijk breken.

Een zoete drop, juist door een scheurtje ontweken,

Brandde op de tong als dubbele helleveren; -
Dat is venijn! zoo riepen al de burenen,
En konden van het branden haast niet spreken.

De vaas werd oud en de inhoud jaarlijks eêler

En altijd sterker 't heerlijk geurvermogen...
Toen dat verdween, viel 't vaasjen in elkander: -

Zoo wordt fontein- en luchtkolom door veler

Atomen zuigkracht op en neer bewogen,
Een kracht die blijft, wat wegzinke of verander'.

Zelfbeheersching.

Hij hoorde als kind den sombren vuurgloed razen,
Hij boog gedwee voor 't dwarlen van de vonken:
't Sirenenlied had nooit zoo zoet geklonken...
Hij trad terug, hoe dichtlust ook bleef blazen.

Eens smelt, zoo dacht hij, de ijsbloem van de glazen,
Al drinkt de jeugd aan lentelucht zich dronken;
Eens kiemt het zaad, dat de aarde is ingezonken,
Door zomerhette uit fijn gesponnen mazen.

Zoo sluit 't verstand, door zachtgetemperd willen,
De sluizen van 't gevoel steeds dicht en open;
Cylinderstang, die 't vliegwiel remt bij 't stoomen!

Toen zomer kwam, verdwenen lentegrillen; -
De leertijd werd met ernst en vlijt doorloopen...
Thans kan, wat lang geschut werd, machtig stroomen!

Fabelen.

BLADVULLING.

...In de fabel, zoowel als in sprookje en droom, is Phantasie op haar plaats...

Kikvorsch en leeuw.

EEN leeuw liep rond door 't donker woud te brullen,
En alles vlood. Het kikkerdom, in poel
En waterplas, bood hem den heerschersstoel,
Dien zelve zij niet wisten te vervullen.

Hij neemt het aan: niet om hen op te smullen,
Maar met het veeleer prijzenswaardig doel,
Hun leege hoofden met een heelen boel
Van wetenschap en kunsten op te vullen. -

Dat zendingswerk blijft jaren hij verrichten; -
Niet zonder loon: hij ziet de vruchten straks:
Een nobeler trek op kikkeraangezichten,

En in hun doen en laten minder laks;
Maar vindt 't een toer 't beschaven en verlichten:
De zang klinkt nog: brikik, brikik, co-aks!

Kunstenaar en vloot.

EEN schilder moest in 't bosch bij 't werk zich bukken...

Een keizer zag 't: de keizer had koliek:

Het gras was nat. De keizer zegt: 'k Ben ziek:

Mijn schoen is los: de veter brak aan stukken.

De kunstenaar denkt: o wee, weer keizersnukken;

Maar voegt er bij: Al is de zaak kritiek,

Rijg op mijn rug: - ik zie hier geen publiek...

De keizer reeg en zonder ongelukken.

Maar, ach, helaas! langs donkere kronkelwegen

Sluip aan een satyr: tilt den horrelvoet

Tot 's kunstenaars rug en geeft er vuile vegen.

Een kleine vloot, die niemand kwaad nog doet,

Ziet 't aan, springt toe, prikt, zuigt terdegen

En roept: Het smaakt dat warme kunstnaarsbloed!

Adelaar en ram.

EEN arend, in een schaapskooi neergetuimeld,
Door 't onweer in den rechtervleugel lam,
Wekt 't medelijden van een ouden ram:
Kom, eet wat mee: het brood is fijn gekruimeld...

Ik dank je zeer: je vacht is gansch beduimeld:
Wie was het die zoo dikwijls aan je kwam?
Mij schroeide 's hemels zuivre bliksemvlam:
'k Eet met geen schaap, al ben ik neergetuimeld.

Nu, eet dan niet; maar tracht niet weg te hinken:
Straks komt de brave goede herdersknaap:
Die geeft u vrijheid aan de bron te drinken

En mogelijk ook gunt hij u hier den slaap:
Al vliegt ge ook weg, uw vlerk gaat toch weer zinken.
En 't antwoord luidt: je praat gelijk een schaap.

De drie vlinders.

DE regen valt op vlindertjes die vliegen
Van bloem tot bloem: of men een schuilplaats bood;
De blauwe mag, maar ik houd niet van rood; -
De roode is welkom: blauwe vlinders liegen; -

Geen van de twee: èn blauw èn rood bedriegen:
De witte alleen wil 'k redden uit den nood...
Maar 't drietal vlinders, trouw tot in den dood,
Blijft samen zich in doodsangst verder wiegen.

Maar daar opeens begint de zon te schijnen:
En vriendelijk lacht zij 't drietal zwervers aan:
Geen zweem thans meer van loomheid en van pijnen,

Het vleugelpaar kan op en neer weer gaan; -
De vlindertjes zijn dartelende aan 't verdwijnen,
En laten 't bloemvolk zeer beteuterd staan.

Het beeld en de tuinman.

EEN buitenplaats, die ik nu niet wil noemen,
 Cierde in zijn gaarde een heerlijk marmeren beeld:
 Het had den tuinman jaren reeds verveeld:
 De schaduw, zei hij, doodt mijn fraaiste bloemen.

Ik zal u laten zien, zoo spreekt hij, hoe men,
 Doch slechts in scherts, een marmeren kunstwerk steelt:
 Ik ben nogal met lichaamskracht bedeed,
 En durf er mij een weinig op beroemen.

Hij pakt het beeld - 't stond aan een diepen vijver -
 Beproeft vergeefs te tillen, keer op keer...
 Nog eenmaal slaat hij de armen vaster, stijver...

Hij waggelt en stort met het beeld ter neer;
 Hij lag er onder dood: door grooten ijver
 Vergat hij 't woord: kunst *schijnt* een donzen veêr!

Wesp en lelie.

AL de eikebladeren waren volgestoken:

Geen ruimte was er meer voor 't wespenei: -
Maar op een bloemperk wiegt een lelie blij
Haar zestal draden, krullend reeds ontloken.

Een wesp, die graag zich spijtig had gewroken

Dat hij geen honig puren kan als bij,
Vraagt: Staat het lelie aan mijn legboor vrij,
In uw satijn een ei of wat te koken? -

Een paar! - De wesp blijft boren, boren, boren...

De lelie zucht, verbleekt: ik zei een paar!
De wesp vliegt weg; en weldra kan men hooren

Hoe lelie klaagt: ik voel mij schriklijk naar;
Ik vrees mijn jeugd, mijn schoonheid is verloren:
In 't wespenei schuilt voor de bloem gevaar.

Kamrad en boer.

't HOTEL was overvol: van beide kwaden,
Mansarde of heengaan, kies ik in den nood
De zolderkamer. Dan, van warmte rood,
Gaan we ons verfrisschen, wislen van gewaden.

Dan na 't diné een tocht langs smalle paden:
Dwars door een tuin aan 't water met een boot: -
Van zee gekomen, bleef de trek steeds groot,
Ons in frisch water - als kristal - te baden...

In 't huisjen hoor ik jongens, hoor ik huilen:
Ook komt er onweer, regen, stof en rook.
Terug dan maar om op 't terras te schuilen...

Daar zitten boeren op mijn plaats... ik kook;
Men werpt hen af langs trappental en zuilen:
Ik zucht beschaamd: dát kan een kamrad ook!

Dichtstroom en bergstroom.

't **W**AS markt in Echternach: breedschoftige ossen,
Zacht bruinrood, glanzig en van hoornen hoog,
Vast, zij aan zij, bij den arkadenboog,
Verzellen tal van trappelende rossen.

Hier snuift een hengst: ginds schuren merrievossen,
Waar pas nog 't vool den gladden tepel zoog...
In 't bierhuis drinken kooplui toog bij toog
Of rijden aan op schomlende karossen.

Aan 't eind des daags ter marktplaats weergekomen,
Aanschouwt het oog geen droge plek, geen strook;
Een beek is driest de markt aan 't overstroomen,

Voert af het vuil: elk schrobt in damp en smook: -
Plots speur 'k een licht door mijn verbijsterd droomen:
Men fluistert me in: dát kan een dichtstroom ook!